

Els bisbes parlen del 25è aniversari del Concili Provincial Tarraconense

Dv, 17/01/2020 per Catalunya Religió

([GIEC](#)) L'Església celebra del 18 al 25 de gener la Setmana de pregària per la unitat dels cristians, amb el lema “Ens tractaren amb una humanitat poc corrent”, una frase que correspon als Fets dels Apòstols (28,2) i que descriu com Pau, presoner i camí de Roma, se salva del naufragi prop de Malta i els habitants d'aquesta illa l'acullen “amb una humanitat poc corrent”, ja que van proveir Pau i la resta de passatgers “de tot el necessari”.

D'altra banda, enguany se celebra el 25è aniversari del Concili Provincial Tarraconense (CPT), que va tenir lloc al Casal Borja de Sant Cugat del Vallès, del 21 de gener al 4 de juny de 1995. En el CPT, convocat per la Conferència Episcopal Tarraconense per tal d'aprofundir en les propostes del Concili Vaticà II, membres de totes les diòcesis amb seu a Catalunya van dialogar sobre quatre grans temes -l'evangelització, els sagraments, la pobresa i la coordinació entre diòcesis- que van ser objecte de 170 resolucions. Amb motiu del 25è aniversari del CPT, s'ha creat un nou web amb tota la informació relativa al CPT com articles, notícies o documentació; així mateix, el full dominical de les diòcesis catalanes del proper 19 de gener dedica un monogràfic a aquesta efemèride.

Els bisbes de Catalunya centren els seus escrits dominicals a parlar de la Setmana de pregària per la unitat dels cristians i del 25è aniversari del Concili Provincial Tarraconense, així com del Diumenge de la Paraula, de la trobada personal i del document dels bisbes “Sembradors d'esperança. Acollir, protegir i acompanyar l'etapa final d'aquesta vida”.

Quatre de les cartes dominicals parlen de la Setmana de pregària per la unitat dels cristians. L'arquebisbe d'Urgell, **Joan Enric Vives**, diu que en aquesta Setmana “hem de tornar a escoltar la veu de Crist que ens reclama la unitat” i “hem de treballar activament per la desaparició de les divisions que ens separen, vencent-

les amb l'amor i la comprensió". Així mateix, diu que "amb l'oració, és important que els cristians catòlics, evangèlics, anglicans i ortodoxos, ens tractem com el Senyor vol, amb respecte, misericòrdia, hospitalitat i estimació fraterna" i que "ho podem concretar en el repte d'acollir els emigrants i els refugiats que truquen a la porta d'Europa des del Mediterrani". Recorda que en un discurs de 2018, a la seu del Consell Ecumènic de les Esglésies de Ginebra (Suïssa), el papa Francesc destacava que "al llarg de la història, les divisions entre cristians s'han produït amb freqüència perquè fonamentalment s'introduïa una mentalitat mundana en la vida de les comunitats: primer es buscaven els propis interessos, i només després els de Jesucrist". Afirmar que el moviment ecumènic va sorgir "per la gràcia de l'Esperit Sant" i "ens ha posat en camí seguint la voluntat de Jesús, i progressarà si, caminant sota la guia de l'Esperit, rebutja qualsevol "replegament autoreferencial". Manifesta que el nostre camí fonamental és "caminar junts, pregar junts, treballar junts" i "té una meta precisa: la unitat". Demana que "invoquem amb oració constant la via de la comunió, que condueix a la pau". Finalment, expressa que caminar junts "per a nosaltres cristians no és una estratègia per fer valer més el nostre propi pes, sinó que és un acte d'obediència al Senyor i d'amor al món" i "requereix la humilitat de tornar sobre els propis passos i la preocupació pels companys de viatge, perquè únicament junts es camina bé".

El bisbe de Tortosa, **Enric Benavent**, diu que "en un món en el qual les divisions entre les persones moltes vegades s'accentuen, el fet que les diferents confessions, que sentim el pes dels distanciaments que han anat apareixent entre nosaltres al llarg dels segles, ens reunim a pregar és un signe que ens ha de portar a pensar que no podem resignar-nos a acceptar les divisions i enfrontaments entre les persones, els pobles i les esglésies com quelcom inevitable". Afirmar que "en demanar al Pare el do de la unitat no expressem únicament un desig humà, sinó que ens unim a l'oració que Crist li va dirigir abans de la seua passió i la fem nostra", quan "demana pels seus deixebles i per tots els qui creuran gràcies al seu testimoniatge, "perquè siguin u"". Afirmar que "en demanar junts el do de la unitat fem nostre un anhel profund del cor de Crist" i que "en aquesta oració el Senyor ens recorda que és la unitat el que possibilitarà que "el món cregui"". Recorda que la missió de l'Església és "ser signe i instrument de la unió de l'home amb Déu i de la unitat de tot el gènere humà". Recordant el lema de la Setmana, manifesta que "l'acolliment mutu i l'ajuda fraterna en moments de dificultat és el que fa possible superar els prejudicis que ens incomuniquen, que creixi la germanor entre nosaltres i que el missatge de l'Evangeli es difongui en el nostre món". Finalment, diu que per això ens convida a "participar en la pregària ecumènica que celebrarem divendres que ve en la parròquia de l'Ampolla, juntament amb altres cristians que no pertanyen a l'Església Catòlica".

El bisbe de Terrassa, **Josep Àngel Saiz**, recorda que el lema de la Setmana de pregària per la unitat dels cristians fa referència al quart viatge de sant Pau, quan és empresonat i enviat a Roma en vaixell per tal de ser jutjat. Aleshores, diu, "una forta tempesta està a punt d'acabar amb la vida de tots els passatgers de l'embarcació", "enmig d'aquesta situació Pau es mostra confiat en el Senyor i transmet pau i serenor" i "finalment arriba el naufragi, però aconsegueixen salvar-se tot arribant a la illa de Malta, on són rebuts amb molta hospitalitat pels habitants d'aquell indret". Per aquest motiu "Pau escriu aquestes paraules d'agraïment pels ajuts que reben i el tracte que tenen envers ells, poc corrent probablement en aquella època". El bisbe Saiz afirma que aquesta setmana de pregària "vol remarcar d'una manera especial el sentit de l'hospitalitat com una virtut necessària en el treball ecumènic" i que "ha d'ajudar a ser generosos i

solidaris amb els que passen necessitats”. Destaca que “el personatge central en aquest text és se’ns dubte l’apòstol sant Pau” el qual “confia en l’acció poderosa de Déu en tot moment i sosté en l’esperança a les altres persones” i diu que “l’encontre amb Crist, camí de Damasc, va capgirar la seva vida i li va donar una orientació nova i definitiva”, en una etapa “en la que es dedica a anunciar l’Evangeli als gentils”. Finalment, demana a Déu “que ens concedeixi a tots, per intercessió de sant Pau, el do de pregar intensament perquè la seva voluntat es faci realitat en nosaltres, que ens ajudi a avançar en el diàleg ecumènic que ens porta cap a la Veritat, i finalment que ens ajudi a ser veritablement hospitalaris, solidaris i propers amb els més necessitats, mostrant-los una humanitat poc corrent però que brolla de la fe en l’únic Déu”.

El bisbe de Girona, **Francesc Pardo**, recorda que “cada any, creients de diverses confessions cristianes preparen els materials per a les reflexions i pregàries d’aquests dies” i que “enguany els ha preparat un grup anomenat «Cristians units de Malta», i encapçalen el tema amb aquesta expressió de llibre dels Fets del Apòstols (28,2) que cal atribuir a sant Pau: «Ens tractaren amb una humanitat poc corrent»”. Diu que “el fet comentat és molt suggeridor i sovint poc conegut”: recorda que “Pau és embarcat en un vaixell amb d’altres presos, custodiats per soldats”, que “en el viatge marítim es troben amb una gran tempesta que dura molts de dies i que posa en perill el vaixell i la vida del passatge”, que “Sant Pau es converteix en home de pau i anima tothom dient que no els passarà res, perquè confia en el seu Déu, que no els abandonarà” i que finalment “arriben a la costa de Malta” on “són acollits pels nadius i on «ens tractaren amb una humanitat poc corrent»”. Afirmar que “aquelles persones tan diverses, desunides, i buscant la salvació de cada grup, ara es troben acollides al voltant del foc, i són ateses per uns illencs que no coneixien i a qui potser ni entenien”. Recorda que “avui moltes persones s’enfronten a les mateixes pors en molts mars i en altres indrets” i manifesta que “a tots els cristians ens ha d’unir la sol·licitud per totes aquestes persones, esdevenint testimonis de la providència de Déu, ja que és molt necessari exercir la virtut de l’hospitalitat en el camí cap a la unitat”. Finalment, diu que “només confiant en la providència de Déu, amb la il·luminació de l’Esperit Sant i vivint la caritat podem avançar pels camins de la unitat”, que “per això és tan important la pregària de tots per a tots” i que “en la nostra recerca de la unitat dels cristians, abandonar-nos a la voluntat i a la providència de Déu també requereix desfer-nos de tot el que impedeixi acostar-nos perquè es realitzi la unitat desitjada per Jesús”.

L’arquebisbe de Tarragona, **Joan Planellas**, diu que el Concili Provincial Tarraconense (CPT) “va ser un fruit de l’Esperit Sant i una joiosa experiència de comunió eclesial” i que el treball del CPT “va ser una recerca de signes de resposta a la pregunta feta a l’Esperit”: «Esperit, què dius a les Esglésies de la Tarraconense?». Afirmar que “el Concili de la Tarraconense era conscient que no podia reduir la pastoral a un problema de simple reorganització i coordinació” sinó que “es tractava, en canvi, de reunir el Poble sant de Déu en l’Esperit Sant, per tal de fer de les nostres Esglésies el santuari de la presència de Déu enmig dels homes, anticipació de l’Església celestial i, al mateix temps, esdevenir fortes en el testimoniatge de Jesús, enmig de la gran tribulació”. Manifesta que “cal donar gràcies a Déu per l’experiència eclesial que va suposar el Concili Provincial a les nostres Esglésies” i que “en el nostre present eclesial, després de vint-i-cinc anys, n’hem d’esperar” “la recepció progressiva i el compliment, a llarg i a curt termini, de les seves resolucions, sempre a la llum de la Paraula de Déu que ha d’il·luminar totes les situacions”; “una major obertura i diàleg de les nostres Esglésies amb la

societat i amb els qui no pensen com nosaltres”; “sentir el dolor de tantes persones que sofreixen per causa del que sigui, però sobretot d’aquelles persones que no tenen les condicions indispensables per viure dignament” i “el foment d’un treball interdiocesà més conjunt, que és la garantia per a donar una resposta cohesionada i unitària dels grans reptes que Catalunya, com a unitat pastoral, té plantejats”. Finalment, diu que “a la llum del Concili Provincial de 1995, avui se’ns ofereix l’ocasió de fer no una nova Església, però sí renovar a fons la que ja tenim i formem, i ens ha estat confiada. Una Església acollidora, que aporta sentit i esperança, que mostra a través del nostre testimoni fins on arriba l’amor de Déu”.

El **cardenal Joan Josep Omella**, pregunta “quan va ser la darrera vegada que vam obrir la Bíblia” i afirma que “probablement molts em diran que no obren la Bíblia perquè no saben ni per on començar, que en desconeixen l’estructura o que els textos no són fàcils de comprendre”. Anima a tothom a “no perdre l’oportunitat de descobrir aquest llibre tan misteriós, la lectura del qual ens obre a l’encontre personal amb Déu i a acollir el seu missatge”. Recorda que el papa Francesc, en la seva Carta apostòlica *Aperuit illis*, “va acordar declarar el III diumenge del temps ordinari com un diumenge «completament dedicat a la Paraula de Déu, per comprendre la riquesa inesgotable que prové d’aquell diàleg constant de Déu amb el seu poble»” i que “aprofitant aquest esdeveniment, la setmana posterior, del 26 de gener a l’1 de febrer, les diòcesis amb seu a Catalunya celebrem la IV Setmana de la Bíblia”, amb el lema «Els obrí el sentit de les Escripures», durant la qual “s’organitzaran activitats a les parròquies i comunitats per descobrir els tresors continguts en el text sagrat”. Encoratja “totes les iniciatives parroquials, i de moviments, que promouen una lectura profunda de la Paraula de Déu en grup”, vol agrair “la tasca de diverses editorials que elaboren materials que ajuden els creients a una millor comprensió del text sagrat” i manifesta que “el diàleg amb Déu es du a terme de manera fecunda quan l’escolta de la Bíblia és perseverant i conscient”. Finalment, com ens recorda el papa Francesc, diu que “«el dia dedicat a la Bíblia no ha de ser “un cop a l’any”, sinó una vegada per a tot l’any, perquè ens urgeix la necessitat de tenir familiaritat i intimitat amb la Sagrada Escripura i amb el ressuscitat»”.

El bisbe de Sant Feliu de Llobregat, **Agustí Cortés**, després de parlar del pas del pacte a l’aliança, que “significa un accent considerable en allò personal”, fa un pas endavant i parla de la «trobada personal», de la trobada tu a tu, d’aquest moment en què “la persona està davant de l’altre i entre ells s’estableix un corrent de coneixement, valoració i afecte”. Diu que “el compromís al qual s’arriba en la trobada no és «extern», com fer alguna cosa junts, complir unes estipulacions, o plasmar per escrit unes condicions”. Afirma que “si prenem com a model el que ha passat en la Història de la Salvació, el pas de l’Antiga Aliança que va segellar Jahvè amb Israel no era suficient” “per a l’amor de Déu”, ja que “Déu s’havia donat a conèixer com el Déu únic, fidel i misericordiós a través de les seves obres en la història del poble” i “al poble li corresponia actuar i viure conseqüentment”, però, “sigui per la falta de fidelitat del poble, sigui per la sobreabundància del propi amor de Déu, Ell va buscar el «tu a tu», la trobada personal i directa, assumint la nostra condició humana”. Manifesta que “el «cara a cara» que busca Déu en la seva Encarnació determina una manera de ser i de viure, que per a nosaltres és ineludible”. Finalment diu que “en el cas de la Nova Aliança, que va inaugurar Jesucrist, juguem amb avantatge, perquè el rostre de Déu Pare que ell mateix reflecteix inclou una inefable mirada de misericòrdia, que sedueix i crida a la trobada personal d’una amistat” i que “s’esdevingué entre els seus contemporanis i

s'esdevé avui, amb la condició que ens deixem mirar i el contemplem amb tota humilitat".

El bisbe de Lleida, **Salvador Giménez**, parla del document dels bisbes que es va presentar el dia 4 de desembre de l'any passat a la seu de la Conferència Episcopal Espanyola que porta per títol "Sembradors d'esperança. Acollir, protegir i acompanyar l'etapa final d'aquesta vida" i que pretén dotar d'esperança el moment final d'aquesta vida. Diu que aquest document "és molt clar i de fàcil lectura" i "s'ha articulat en forma de preguntes (60) i les corresponents respostes", unes qüestions que "molta gent formula i no acaba de tenir una definició precisa sobre aquest tema tan fonamental: la malaltia, la mort, l'eutanàsia, la dignitat personal, les cures pal·liatives, la responsabilitat dels professionals sanitaris, la voluntat de la família, la fe i la proposta cristiana...". Fa tres precisions. La primera és que "el tema es refereix a l'ésser humà en general i fa referència a una concepció antropològica determinada"; la segona "es refereix a la tan repetida llibertat d'expressió en el sentit que tots els sectors socials tenen el dret i el deure d'usarla" i la tercera "per insistir que el referit document no és l'expressió d'una lluita contra ningú ni contra res en un moment determinat de la vida de la nostra societat" sinó que "és la manifestació rotunda de la veritat cristiana sobre la vida i la mort, permanentment exposada al llarg dels segles per l'Església". Recorda que "hem estat creats per Déu", que "la vida és un regal seu" i que "a Ell confiem el nostre final". Finalment, demana que "les nostres opinions i sentiments se sustentin sempre en les nostres conviccions i en la nostra fe en el Déu de la vida i de l'amor".

Poden trobar les gloses senceres al [web](#) de la Conferència Episcopal Tarraconense i a la pàgina web de cada diòcesi.